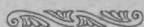

reda. Nanja je gospod učitelj potrkal narahlo. Kmalu so se odprla, in prikazala se je meni tako ljuba gospodična učiteljica. Vzradostil sem se ob njenem pogledu.

»Tu Vam izročam izgubljenega sina,« izpregovori gospod učitelj ter se prijazno nasmehne. Mene narahlo porine v razred, potem pa učiteljici natihem nekaj pove. Gotovo ji je povedal, kaj se je zgodilo z menoj v njegovem razredu.

Še ni minilo petnajst minut po tem, pa je bilo konec našega pouka. Molili smo ter se razšli vsak proti svojemu domu.

Prihodnji teden smo pa že vsi pozabili na ta moj čudni dogodljaj.

Krivoprisežnik.

Spisal Gnjevoš. — (Konec.)

Edaj pa se je Jerici zvrtilo v glavi, in kakor mrtva je omahnila na posteljo.

»Oče... oče... zapustiti me hočete... vi, moje edino upanje... O, križani Jezus, usmili se!«...

Brlogar jo je začel tolažiti. Neizrekljiva boleost mu je krčila srce ob pogledu na ljubljeno hčerko, ki jo mora zapustiti samo, neizkušeno sredi zlobnega sveta; a tolažila ga je božja dobrotljivost. On, ki je toliko trpel, da je otel nesrečni človeški rod, tudi njegovega otroka ne bo zapustil. On jo bo varoval in vodil s svojo vsemogočno roko skozi vihre življenja k najvišjemu in edinemu cilju — k Sebi.

»Ne jokaj, Jerica,« je dejal nato oče z glasom polnim sočutja. »Ne upiraj se božjim uredbam! Vdaj se volji Tistega, ki je začetek in konec vsemu!«

Jerica se je dvignila. Glava ji je klonila na prsi, roke so ji omahnile, a Brlogar je nadaljeval:

»Preden se ločim s tega sveta, ti imam razodeti še veliko skrivnost — najtemnejšo krivdo svojega življenja. Pa upam, da mi jo je božja Dobrota že odpustila. Prosim te v tem svetem trenutku, ko stojim na pragu večnosti: ne huduj se zato name! Kajti vedi, da sem trpel zato mnogo in da je bilo takorekoč celo moje življenje od tistega trenutka, ko sem grešil, težko mučeništvo. Trpel sem duševno, in te bolečine presezajo vsako telesno bol.«

Za hip je prenehal oče, vzdihnil globoko, potem pa nadaljeval:

»Vem, da se še spominjaš one tožbe, ki jo je imel Podgrivec z Vavknom. Mislim, da tudi še veš, da sem jaz pričal za Podgrivca. A pri segel sem pokrivem, da mi je odpustil, kolikor sem mu bil dolžan.«

Težko je izustil Brlogar zadnje besede, a ko je enkrat povedal, mu je postalo lažje.

»Oče,« reče nato Jerica. Vedela sem to že zdavnaj; a nisem vas hotela žaliti in ne vznemirjati.«

Nato sta umolknila oba. Na steni je enakomerno tiktakala stara ura.

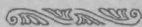
Brlogar je uprl proseče svoje rosne oči v Jerico in začel s trepetajočim glasom:

»Dete moje, prosim te: čuvaj se, da ne zaideš na napačna pota! Naj ti bo tvoj oče v svarilen zgled, kaj se pravi legati — Bogu. Kaj bi se bilo zgodilo z menoj, ko bi bil umrl nagle smrti, ko bi se bil kje ponesrečil, kar se zgodi tolikokrat. Bodi poštena, kakor je bila tvoja pokojna mati! Dasi jo je Bog pozval k sebi, preden si jo ti mogla poznati, naj ti bo vendarle zgled — krščanske žene. Bodi skrbna gospodinja s tem, kar ti zapuščam, in spominjaj se me v molitvah!« ...

Glas se je začel bolniku tresti, pogledal je zmedeno, potem pa je začel govoriti narazumljive besede. Ostal je v tem stanju cel dan. Jerica se je v prvem trenutku prestrašila, a kmalu se je umirila. Vdanost, ki jo je prej videla pri očetu, jo je pripravila do tega, da se je popolnoma izročila božji volji. Začela je moliti in se ni ganila od postelje. Ko je proti večeru zapazila, da oče vedno bolj omaguje, je prižgala blagoslovljeno svečo.

Solnce je že zahajalo. Zadnji žarki so trepetaje objeli Brlogarjev pepelnato blede obraz, da je bil videti skoro veličasten.

Za hip se je bolnik zavedel. Milo je uprl svoje polosteklenele oči v hčer, potem pa v Križanega, vzdihnil globoko prav iz dna prsi, iz levega očesa mu je pa kanila solza. Njegova duša je odšla očiščena pred sodni stol božji kakor upamo. Saj se je čulo pozneje, da je po svojem izpovedniku popravil storjeno krivdo in škodo, kolikor je mogel.

Turki v Štengah.

Roliko gorja so prizadejali divji Turki našim slovenskim deželam! Cele knjige govore o grozodejstvih, ki so jih počenjali ti divjaki s kristjani. Pridrville so na svojih brzih konjih kakor vihra, plenili mesta, trge in vasi, zažigali ubogim ljudem domove in jim teptali rodovitna polja. Obloženi z bogatim plenom so zopet naglo odnesli pete, vodeč s seboj številne krepke ujetnike, da jih prodadó v sužnjost.

Ni ga pri nas skoro kraja, kjer bi ne bilo pustilo turško kopito svojih krvavih sledi, žalostnih, včasih pa tudi veselih spominov na junake, ki so se bili s krvoločnimi neverci. Še večkrat pa so bili ti turški vpadi vzrok pripovedkam o slučajih, ko so se ljudje na čudežen način rešili preteče jim nevarnosti in pogina.

Tudi davni Bohinjci bi znali marsikaj povedati o onih žalostnih časih.

Kot dijak sem hodil na počitnice v krasno bohinjsko dolino. Seznanil in spoprijateljil sem se takrat s starim Brnjekom, pravo bohinjsko korenino, ki mi je znal povedati toliko zanimivih istorij o prejšnjih časih.

Nekega popoldneva sva sedela pred hišo na klopi, kjer se je stari mož rad sončil. Pogovor je nanesel tudi na turške vojske. Ob tej priliki sem izvedel, kako so se Bohinjci na čudežen način rešili Turkov.